

DECYZJE

DECYZJA RADY (WPZiB) 2021/257

z dnia 18 lutego 2021 r.

w sprawie wsparcia Planu działania z Oslo dotyczącego wprowadzania w życie Konwencji z 1997 r. o zakazie użycia, składowania, produkcji i przekazywania min przeciwpiechotnych oraz o ich zniszczeniu

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 28 ust. 1 i art. 31 ust. 1,

uwzględniając wniosek Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Unia powinna dążyć do zapewnienia wysokiego stopnia współpracy we wszelkich dziedzinach stosunków międzynarodowych, co ma służyć, między innymi, utrzymaniu pokoju, zapobieganiu konfliktom i umacnianiu bezpieczeństwa międzynarodowego zgodnie z celami i zasadami Karty Narodów Zjednoczonych.
- (2) W dniu 12 grudnia 2003 r. Rada Europejska przyjęła europejską strategię bezpieczeństwa, w której wskazano globalne wyzwania i zagrożenia oraz zaapelowano o międzynarodowy porządek oparty na określonych regułach, którego podstawą będą skuteczny multilateralizm i dobrze funkcjonujące instytucje międzynarodowe.
- (3) Konwencja o zakazie użycia, składowania, produkcji i przekazywania min przeciwpiechotnych oraz ich zniszczeniu (zwana dalej „konwencją”) weszła w życie 1 marca 1999 r. Stanowi ona jedyny kompleksowy instrument międzynarodowy zapewniający kompleksową reakcję na położenie kresu cierpieniu i ofiarom powodowanym przez miny przeciwpiechotne, w tym zakazu ich używania, składowania, produkcji, handlu nimi, ich przekazywania oraz zapewnienia ich rozminowywania, a także do pomocy ofiarom. Od dnia 1 czerwca 2013 r. wszystkie państwa członkowskie są stronami konwencji.
- (4) W dniu 23 czerwca 2008 r. Rada przyjęła wspólne działanie 2008/487/WPZiB ⁽¹⁾ wspierające powszechne stosowanie i wprowadzanie w życie konwencji.
- (5) W dniu 3 grudnia 2009 r. podczas drugiej konferencji przeglądowej konwencji państwa-strony (zwane dalej „państwami-stronami”) przyjęły Plan działania z Kartageny na lata 2010–2014 dotyczący powszechnego stosowania i wprowadzania w życie wszystkich aspektów konwencji. Na dziesiątym posiedzeniu państw stron w 2010 r. państwa-strony konwencji przyjęły także „Wytoczne państw-stron dla jednostki wsparcia dla wdrażania konwencji”, w których uzgodniły, że jednostka wspierająca realizację konwencji (zwana dalej „jednostką wspierającą”) powinna doradzać państwom-stronom i udzielać im wsparcia technicznego w zakresie powszechnego stosowania i wprowadzania w życie konwencji, ułatwiać komunikację między państwami-stronami oraz propagować komunikację i wymianę informacji na temat konwencji zarówno w stosunku do państw niebędących stronami, jak i społeczeństwa. Na czternastym posiedzeniu państw-stron w 2015 r. państwa-strony przyjęły decyzję w sprawie poprawy zarządzania finansowego i przejrzystości działań jednostki wspierającej. W decyzji tej określono warunki, na jakich jednostka wspierająca może prowadzić działania lub realizować projekty, które nie widnieją w jej rocznym budżecie, w tym zainicjowane przez państwa-strony lub państwa niebędące stronami konwencji.
- (6) W dniu 13 listopada 2012 r. Rada przyjęła decyzję 2012/700/WPZiB ⁽²⁾ wspierającą realizację planu działania z Kartageny na lata 2010–2014.

⁽¹⁾ Wspólne działanie Rady 2008/487/WPZiB z dnia 23 czerwca 2008 r. wspierające w ramach Europejskiej strategii bezpieczeństwa powszechne stosowanie i wprowadzanie w życie Konwencji z 1997 r. o zakazie użycia, składowania, produkcji i przekazywania min przeciwpiechotnych oraz o ich zniszczeniu (Dz.U. L 165 z 26.6.2008, s. 41).

⁽²⁾ Zob. decyzja Rady 2012/700/WPZiB z dnia 13 listopada 2012 r. w ramach europejskiej strategii bezpieczeństwa wspierającej realizację planu działania z Kartageny na lata 2010–2014 przyjętego przez państwa strony Konwencji z 1997 r. o zakazie użycia, składowania, produkcji i przekazywania min przeciwpiechotnych oraz o ich zniszczeniu (Dz.U. L 314 z 14.11.2012, s. 40).

- (7) W dniu 27 czerwca 2014 r. podczas trzeciej konferencji przeglądowej konwencji, państwa-strony przyjęły plan działania z Maputo na lata 2014 - 2019, mający na celu poczynienie znacznych i trwałych postępów we wprowadzaniu w życie konwencji w okresie 2014-2019 oraz wspólnie zadeklarowały, że będą dążyły do osiągnięcia celów konwencji „w jak najpełniejszym zakresie do roku 2025”.
- (8) W swoich konkluzjach z 16 i 17 czerwca 2014 r. na temat trzeciej konferencji przeglądowej konwencji Rada przypomniła, że cała Unia dąży do realizacji celów konwencji oraz że Unia i jej państwa członkowskie od dawna popierają rozminowywanie oraz niszczenie składowanych min przeciwpiechotnych, a także popierają pomoc dla ofiar wybuchów tych min. W konkluzjach tych ponownie zapewniono o niesłabnącym poparciu Unii dla państw-stron w pełnej i skutecznej realizacji tej konwencji oraz przypomniano o zobowiązaniu Unii do propagowania powszechnego stosowania konwencji, zapewniania zasobów w celu finansowania działań dotyczących min oraz zapewniania konkretnej i trwałej pomocy ofiarom wybuchu min przeciwpiechotnych oraz rodzinom i społecznościom tych ofiar.
- (9) W dniu 4 sierpnia 2017 r. Rada przyjęła decyzję (WPZiB) 2017/1428 ⁽³⁾, w sprawie wsparcia realizacji planu działania z Maputo na lata 2014–2019.
- (10) W dniu 25 czerwca 2019 r. Rada przyjęła konkluzje dotyczące stanowiska UE w sprawie zaostrożenia zakazu stosowania min przeciwpiechotnych w świetle 4. konferencji przeglądowej konwencji o zakazie stosowania min przeciwpiechotnych, która odbędzie się w Oslo w dniach 25–29 listopada 2019 r. Rada uznała, że konwencja – dwadzieścia lat po jej wejściu w życie – stanowi sukces w dziedzinie dyplomacji rozbrojeniowej i odzwierciedla wartości reprezentowane przez Unię: międzynarodowy porządek oparty na zasadach, którego fundamentem jest poszanowanie praw człowieka i międzynarodowego prawa humanitarnego. Ponadto, Rada przyznała, że celów konwencji nie udało się jeszcze w pełni osiągnąć.
- (11) Na 4. konferencji przeglądowej konwencji, która odbyła się w Oslo w 2019 r., państwa-strony przyjęły Plan działania z Oslo na lata 2020–2024. Plan działania z Oslo określa działania, jakie państwa-strony powinny podjąć w latach 2020–2024, by wspierać realizację konwencji w oparciu o osiągnięcia poprzednich planów działania. W ramach swojego mandatu jednostka wspierająca realizację konwencji ma przynieść państwom-stronom pomoc w realizacji ich zobowiązań wynikających z konwencji oraz ich zobowiązań w ramach Planu działania z Oslo na lata 2020–2024,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ

Artykuł 1

1. Aby zwiększyć bezpieczeństwo ludzi poprzez wsparcie realizacji planu działania z Oslo na lata 2020-2024 (zwanego dalej „Planem działania z Oslo”), przyjętego przez państwa-strony podczas 4. konferencji przeglądowej Konwencji z 1997 r. o zakazie użycia, składowania, produkcji i przekazywania min przeciwpiechotnych oraz ich zniszczeniu (zwanego dalej „konwencją”), w ramach europejskiej strategii bezpieczeństwa, a także zgodnie z odpowiednimi decyzjami wspólnoty międzynarodowej Unia dąży do osiągnięcia następujących celów:

- a) wspierania wysiłków państw-stron na rzecz realizacji badań i rozminowywania, oraz edukacji na temat zagrożenia związanego z minami i zmniejszenia obciążeń regulacyjnych Planu działania z Oslo;
- b) wspierania wysiłków państw-stron na rzecz realizacji tych aspektów Planu działania z Oslo, które dotyczą pomocy ofiarom;
- c) propagowania powszechnego stosowania konwencji i promowania norm przeciwko jakimkolwiek zastosowaniom wobec jakichkolwiek przypadków użycia, składowania, produkcji i przekazywania min przeciwpiechotnych oraz ich niszczenia;

⁽³⁾ Decyzja Rady (WPZiB) 2017/1428 z dnia 4 sierpnia 2017 r. w sprawie wsparcia realizacji planu działania z Maputo dotyczącego wprowadzania w życie Konwencji z 1997 r. o zakazie użycia, składowania, produkcji i przekazywania min przeciwpiechotnych oraz o ich zniszczeniu (Dz.U. L 204 z 5.8.2017, s. 101).

- d) wspierania wysiłków tych państw-stron konwencji, które zachowują miny przeciwpiechotne do dozwolonych celów, by zwiększać zdolności sprawozdawcze i zapewnić, że liczba takich zachowanych min nie przekroczy minimalnej liczby bezwzględnie koniecznej, oraz – w miarę możliwości – poprzez szukanie alternatyw dla wykorzystywania uzbrojonych min przeciwpiechotnych do celów szkolenia i badań;
- e) wykazywania trwałego zobowiązania Unii i jej państw członkowskich do realizowania konwencji oraz ich zdecydowanej woli współpracy z tymi państwami-stronami, które potrzebują pomocy w wypełnianiu ich zobowiązań wynikających z konwencji, i udzielania im takiej pomocy, w ten sposób wzmacniając przewodnią rolę Unii w realizacji założenia przyświecającego konwencji: ostatecznego zakończenia cierpień i utraty życia powodowanych przez miny przeciwpiechotne.
2. Cele, o których mowa w ust. 1, są realizowane w taki sposób, aby wzmocnić związaną z konwencją tradycję partnerstwa i współpracy między państwami, organizacjami pozarządowymi i innymi organizacjami, w tym przedstawicielami społeczności, których dotyczy problem min. Wszystkie działania będą zapewniać inkluzywne podejście na wszystkich szczeblach.
3. Aby osiągnąć cele, o których mowa w ust. 1, Unia wspiera następujące projekty:
- a) wsparcie dla wdrażania art. 5 konwencji, dla współpracy i pomocy międzynarodowej oraz dla przejrzystości i wymiany informacji;
- b) wsparcie w zapewnianiu pomocy ofiarom, współpracy i pomocy międzynarodowej oraz przejrzystości i wymiany informacji;
- c) wsparcie w wysiłkach na rzecz powszechnego stosowania i propagowania norm konwencji;
- d) wsparcie dla alternatyw dla stosowania uzbrojonych min przeciwpiechotnych do celów szkolenia i dla zwiększenia współpracy i pomocy;
- e) wykazanie zaangażowania Unii i jej państw członkowskich i zapewnienie ich widoczności, w szczególności poprzez coroczne spotkania informacyjne w celu upublicznienia działań przewidzianych w niniejszej decyzji i ich wyników oraz poprzez organizację wydarzeń zamykającego, tym samym podkreślając wkład Unii we wdrażanie konwencji.
4. Szczegółowy opis działań, które należy podjąć, aby osiągnąć cele, o których mowa w ust. 1, znajduje się w załączniku.

Artykuł 2

1. Za wykonanie niniejszej decyzji odpowiada Wysoki Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa (zwany dalej „wysokim przedstawicielem”).
2. Techniczną realizację projektów, o których mowa w art. 1 ust. 3, powierza się jednostce wspierającej reprezentowanej przez Międzynarodowe Centrum Humanitarne Rozminowywania w Genewie.
3. Jednostka wspierająca wykonuje swoje zadania, o których mowa w art. 1 ust. 3 pod zwierzchnictwem wysokiego przedstawiciela. W tym celu wysoki przedstawiciel dokonuje niezbędnych ustaleń z Międzynarodowym Centrum Humanitarne Rozminowywania w Genewie.

Artykuł 3

1. Finansowa kwota odniesienia na realizację projektów, o których mowa w art. 1 ust. 3, wynosi 2 658 139 EUR.
2. Wydatkami pokrywanymi z kwoty określonej w ust. 1 zarządza się zgodnie z procedurami i zasadami mającymi zastosowanie do budżetu ogólnego Unii.
3. Komisja nadzoruje właściwe zarządzanie wydatkami pokrywanymi z kwot określonych w ust. 1. W tym celu zawiera z Międzynarodowym Centrum Humanitarne Rozminowywania w Genewie umowę w sprawie finansowania, która zobowiązuje jednostkę wspierającą do zapewnienia identyfikowalności i widoczności wkładu Unii stosownie do jego wielkości.

4. Komisja dąży do zawarcia umowy w sprawie finansowania, o której mowa w ust. 3, w jak najkrótszym terminie po wejściu w życie niniejszej decyzji. Informuje Radę o wszelkich trudnościach z tym związanych i o dacie zawarcia tej umowy.

5. Jednostka wspierająca wdraża projekty, o których mowa w art. 1 ust. 3, zgodnie z decyzją w sprawie poprawy zarządzania finansowego i przejrzystości działań jednostki wspierającej podjętej w 2015 r. na czternastym posiedzeniu państw-stron. Jednostka wspierająca dostarcza, oprócz innych sprawozdań, sprawozdania opisowe i kwartalne oraz matrycę logiczną działań, przedstawione w załączniku.

Artykuł 4

Wysoki przedstawiciel informuje Radę o wynikach wykonania niniejszej decyzji na podstawie regularnych sprawozdań przygotowywanych przez jednostkę wspierającą. Na podstawie tych sprawozdań Rada dokonuje oceny. Komisja dostarcza informacji na temat aspektów finansowych wykonania niniejszej decyzji.

Artykuł 5

1. Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.
2. Niniejsza decyzja wygasa 48 miesięcy od dnia zawarcia porozumienia o finansowaniu, o którym mowa w art. 3 ust. 3 lub sześć miesięcy po dniu jej przyjęcia, jeżeli do tego czasu nie zawarto porozumienia o finansowaniu.

Sporządzono w Brukseli dnia 18 lutego 2021 r.

W imieniu Rady
A.P. ZACARIAS
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

PROJEKT WSPIERAJĄCY PLAN DZIAŁANIA Z OSLO DOTYCZĄCY WPROWADZANIA W ŻYCIE KONWENCJI Z 1997 R. O ZAKAZIE UŻYCIA, SKŁADOWANIA, PRODUKCJI I PRZEKAZYWANIA MIN PRZECIWPIECHOTNYCH ORAZ O ICH ZNISZCZENIU

Kontekst

Przyczynianie się do zwiększenia bezpieczeństwa ludzi, zgodnie z założeniami europejskiej strategii bezpieczeństwa, poprzez propagowanie akceptacji norm i wdrażania Konwencji o zakazie użycia, składowania, produkcji i przekazywania min przeciwpiechotnych oraz o ich zniszczeniu (zwanej dalej „konwencją”). Projekt popierany przez Unię wspierałby wysiłki państw-stron na rzecz wdrożenia różnych aspektów Planu działania z Oslo na lata 2020–2024, przyjętego na 4. konferencji przeglądowej konwencji w listopadzie 2019 r.

Proponowany projekt opierałby się na wspólnym działaniu 2008/487/WPZiB i decyzjach Rady 2012/700/WPZiB oraz (WPZiB) 2017/1428, stanowiąc wkład w przygotowania do 5. konferencji przeglądowej konwencji w 2024 r.

Projekt 1: Wspieranie rozminowywania (art. 5 konwencji), współpracy i pomocy międzynarodowej (art. 6 konwencji) oraz przejrzystości i wymiany informacji (art. 7 konwencji)

1.1. Cele

- Zwiększenie zdolności do zgłaszania i rozwiązywania problemu zanieczyszczenia minami przeciwpiechotnymi, w tym, w stosownych przypadkach, minami o improwizowanym charakterze.
- Zapewnienie dostosowanej do kontekstu edukacji na temat ryzyka związanego z minami i działań na rzecz jego zmniejszenia.
- Ustanowienie trwałych zdolności krajowych umożliwiających zajęcie się wcześniej nieznanymi obszarami zamierzonymi.
- Zintensyfikowanie regularnego dialogu z zainteresowanymi stronami.
- Zbadanie możliwości współpracy (międzynarodowej, regionalnej, trójstronnej i południe-południe) w celu sprostania pozostałym wyzwaniom.
- Poprawa sprawozdawczości zgodnie z Planem działania z Oslo i jego wskaźnikami.

1.2. Opis

Z uwzględnieniem wkładu Komitetu ds. Wdrażania Art. 5 dotyczącego wyboru krajów/regionów będących beneficjentami, w obu Amerykach, Europie, Azji Środkowej lub Południowo-Wschodniej, w regionie Bliskiego Wschodu i Afryki Północnej (MENA), w Rogu Afryki i w regionach subsaharyjskich odbędzie się maksymalnie pięć wydarzeń krajowych/regionalnych.

Krajowe lub regionalne dialogi zainteresowanych stron mają na celu dalszą poprawę współpracy i pomocy w realizacji działań ujętych w Planie działania z Oslo związanych z art. 5, 6 i 7 konwencji. W niektórych przypadkach w ramach dialogów kładzie się szczególny nacisk na zgłaszanie min przeciwpiechotnych o improwizowanym charakterze. W kwestii dialogów krajowych priorytetowo traktowane byłyby wymagające wsparcia państwa, w których zbliżają się terminy rozminowywania (art. 5 konwencji). Ponadto można by prowadzić dialogi w państwach, które są bliskie zakończenia usuwania min lub niedawno to uczyniły zgodnie z działaniem nr 26 w Planie działania z Oslo.

Opierając się na dotychczasowych sukcesach, wydarzenia te uwzględniałyby różne potrzeby i perspektywy kobiet, dziewcząt, chłopców i mężczyzn w społecznościach, w których występuje problem min, oraz partnerów zajmujących się działaniami dotyczącymi min i gromadziłyby informacje na temat tych potrzeb i perspektyw na poziomie projektowania, zarządzania i wdrażania.

Dialogi byłyby organizowane i wspierane przez jednostkę wspierającą realizację konwencji (zwanej dalej „jednostką wspierającą”) i państwo-stronę będące beneficjentem wraz z odpowiednią organizacją międzyrządową będącą partnerem lub współgospodarzem wydarzenia.

W duchu współpracy, na którym zasadza się konwencja, zaangażowane byłyby odpowiednie podmioty unijne i państwa członkowskie, komitety ds. wdrażania art. 5 i komitet ds. poprawy współpracy i pomocy, przedstawiciele darczyńców, agencje ONZ, międzynarodowe i krajowe organizacje zajmujące się rozminowywaniem, Międzynarodowa kampania na rzecz zakazu min przeciwpiechotnych oraz inne zainteresowane strony. Jeżeli zaangażowanie to przerozdzi się w sponsorowanie, to podlegałoby warunkom, które zostaną określone w ocenie wpływu na budżet.

Działania następcze realizowane przez jednostkę wspierającą mogą być podejmowane w odpowiedzi na zalecenia będące rezultatem dialogów lub wynikające z uwag stosownego komitetu lub odpowiedniej decyzji państw-stron (np. decyzji w sprawie wniosków o przedłużeniu). Kontynuując ustaloną praktykę, w przypadku gdy państwa-strony będące beneficjentami są zaangażowane w „koalicje” z innymi państwami lub partnerstwa z Unią czy państwami członkowskimi, jednostka wspierająca współpracowałaby ze wszystkimi stronami.

1.3. Rezultaty

- Przedstawiciele państw zdobywają dalszą wiedzę na temat sposobu zapewnienia realizacji Planu działania z Oslo poprzez wielostronne konsultacje z członkami społeczności, których dotyczy problem.
- Przedstawiciele państw zyskują świadomość dotyczącą potrzeby stworzenia, jak najszybciej i na długo przed ukończeniem prac, krajowych zdolności do zajmowania się po zakończeniu prac nowymi lub wcześniej nieznanymi obszarami zaminowanymi.
- Przedstawiciele państw budują zdolności w celu poprawy sprawozdawczości w zakresie Planu działania z Oslo zgodnie z przewodnikiem dotyczącym sprawozdawczości.
- Przedstawiciele państw dowiadują się o dostępnych formach współpracy i pomocy wspierających ich wysiłki wdrożeniowe jak również kroki, jakie mogą podjąć w celu zachęcania do takiej współpracy i pomocy, w tym poprzez ustanowienie krajowych platform działań dotyczących min.
- Przedstawiciele państw dowiadują się o wyzwaniach i lukach w realizacji swoich zobowiązań wynikających z Planu działania z Oslo i oceniają w szczególności jak te zobowiązania mają się w stosunku do wskaźników określonych w tym planie.
- Na podstawie dialogów przedstawiciele państw rozważają zmianę, aktualizację lub opracowanie krajowych strategii lub planów rozminowywania.
- Uwzględnia się różne perspektywy i potrzeby kobiet, dziewcząt, chłopców i mężczyzn oraz potrzeby osób, które przeżyły wybuch min, i dotkniętych społeczności

1.4. Beneficjenci

- Kobiety, dziewczęta, chłopcy i mężczyźni, których życie jest zagrożone obecnością lub podejrzeniem obecności min przeciwpiechotnych w państwach-stronach, które są w trakcie wykonywania zobowiązań wynikających z art. 5 konwencji lub które niedawno wypełniły takie obowiązki.
- Przedstawiciele państw zajmujący się kwestiami związanymi z wdrażaniem konwencji, a w szczególności aspektami związanymi z rozminowywaniem oraz informowaniem na temat zagrożenia minami i zmniejszaniem go.

Projekt 2: Wspieranie wdrażania pomocy na rzecz ofiar, współpracy i pomocy międzynarodowej (art. 6 konwencji) oraz przejrzystości i wymiany informacji (art. 7 konwencji)

2.1. Cele

Państwa-strony wdrażają pomoc dla ofiar w ramach szerzej rozumianych praw osób niepełnosprawnych i podejść rozwojowych uwzględniających zróżnicowane potrzeby – ze względu na płeć – osób, które przeżyły wybuch min, w tym potrzeby takich osób mieszkających na obszarach wiejskich i oddalonych.

2.2. Opis

Przyjmując Plan działania z Oslo, państwa strony potwierdziły swoje zobowiązanie do „zapewnienia pełnego, równego i skutecznego uczestniczenia w życiu społecznym osób, które przeżyły wybuch min, w oparciu o poszanowanie praw człowieka, równość płci, włączenie społeczne i niedyskryminację”.

Dzięki wsparciu finansowemu udzielanemu zgodnie z decyzją (WPZiB) 2017/1428 oraz w ramach działań następczych po światowej konferencji, o której mowa w decyzji 2012/700/WPZiB, osoby zajmujące się pomocą ofiarom i prawami osób niepełnosprawnych z państw-stron i państw niebędących stronami, w których znajduje się znaczna liczba osób, które przeżyły wybuch miny, spotkały się na światowej konferencji w celu dalszego zacieśnienia partnerstw ze środowiskiem praw osób niepełnosprawnych na szczeblu krajowym i międzynarodowym.

Osiągnięto to dzięki udziałowi odpowiednich ministerstw krajowych oraz rozległej wiedzy fachowej dostarczonej przez specjalnego wysłannika Sekretarza Generalnego ONZ ds. niepełnosprawności i dostępności, Światową Organizację Zdrowia (WHO), Międzynarodową Organizację Pracy (MOP), Międzynarodowy Komitet Czerwonego Krzyża (MKCK) oraz wyspecjalizowane organizacje będące członkami Międzynarodowej kampanii na rzecz zakazu stosowania min przeciwpiechotnych, między innymi takich jak *Humanity and Inclusion*.

W oparciu o te osiągnięcia niniejszy projekt wspierałby trzecią światową konferencję z udziałem doświadczonych praktyków w dziedzinie pomagania ofiarom, specjalnego wysłannika ONZ ds. niepełnosprawności i dostępności oraz członka Komitetu Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych, w celu dokonania przeglądu realizacji Planu działania z Oslo i przyczynienia się do opracowania nowego planu działania, który ma zostać przyjęty przez społeczność międzynarodową w 2024 r. Konferencja taka odbyłaby się co najmniej rok przed 5. konferencją przeglądową; wzięłby w niej udział i wniósł swój wkład nominowany przewodniczący konferencji przeglądowej.

Przy udziale Komitetu ds. Pomocy na rzecz Ofiar w wyborze krajów/regionów będących beneficjentami, w ramach projektu rozszerzono by pomoc dla państw-stron w drodze dialogów z zainteresowanymi stronami na szczeblu krajowym lub regionalnym podczas maksymalnie pięciu wydarzeń zorganizowanych w obu Amerykach, Europie, Azji Środkowej lub Południowo-Wschodniej, w regionie MENA, w Rogu Afryki i w regionach subsaharyjskich. Celem tych dialogów byłoby wspieranie państw-stron we wzmacnianiu ich wielosektorowych wysiłków na rzecz zapewnienia, by wdrażanie pomocy na rzecz ofiar było zgodne z odpowiednimi postanowieniami Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych. Celem tych dialogów byłoby wzmocnienie i zapewnienie włączenia i skutecznego udziału ofiar wybuchu min i ich organizacji przedstawicielskich w dyskusjach mających na celu mobilizację i zabezpieczenie zasobów oraz zagwarantowanie usług z perspektywy praw człowieka. W celu dalszego wzmacniania tych więzi i utrzymania spójnego planu budowania i rozwijania zdolności krajowych, ramach projektu planowane byłoby również, w razie potrzeby, zorganizowanie spotkań ekspertów ds. pomocy na rzecz ofiar przed spotkaniami państw-stron, a w każdym razie co najmniej trzech razy.

Czerpiąc z dotychczasowych sukcesów, wydarzenia te uwzględniałyby różne potrzeby i perspektywy kobiet, dziewcząt, chłopców i mężczyzn, którzy przeżyli wybuch min przeciwpiechotnych, społeczności, w których występuje problem min, i grup zajmujących się prawami osób niepełnosprawnych, w tym osób zamieszkujących obszary wiejskie i oddalone, które przeżyły wybuch min. Zapewniłoby to wartość dodaną wysiłkom podejmowanym na szczeblu krajowym.

Dialogi byłyby organizowane i współprowadzone przez jednostkę wspierającą i państwo-stronę będącą beneficjentem oraz, w stosownych przypadkach, przez regionalną organizacją międzyrządową będącą współorganizatorem dialogu. W duchu współpracy, która stanowi podstawę konwencji, zaangażowane zostaną odpowiednie podmioty unijne i państwa członkowskie, Komitety ds. Pomocy na rzecz Ofiar oraz Komitet ds. Poprawy Współpracy i Pomocy, przedstawiciele darczyńców, agencje ONZ, w tym WHO i Biuro Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Praw Człowieka, międzynarodowe i krajowe organizacje zajmujące się rozminowywaniem, MKCK oraz inne zainteresowane strony, takie jak Międzynarodowa kampania na rzecz zakazu stosowania min przeciwpiechotnych i organizacje członkowskie, takie jak HI. Jeżeli dojdzie do sponsorowania, takie zaangażowanie podlegałoby warunkom, które zostaną określone w ocenie wpływu na budżet.

Działania następcze popierane przez jednostkę wspierającą mogą być podejmowane w odpowiedzi na zalecenia będące rezultatem dialogów lub wynikające z uwag stosownego komitetu lub odpowiednich wniosków z krajowych/regionalnych dialogów. Obejmowałyby to sponsorowanie odpowiednich specjalistów zajmujących się pomocą dla ofiar lub przedstawicieli organizacji stowarzyszających osoby, które przeżyły wybuch min, by mogli uczestniczyć w wizytach technicznych czy w formalnych lub nieformalnych spotkaniach konwencji. Kontynuując ustaloną praktykę, w przypadku gdy państwa-strony będące beneficjentami są zaangażowane w „koalicje” z innymi państwami lub partnerstwa z Unią czy państwami członkowskimi, jednostka wspierająca współpracowałaby ze wszystkimi stronami.

2.3. Rezultaty

- Przedstawiciele państw poszerzają swoją wiedzę na temat tego, jak najlepiej zapewnić wielosektorowy sposób reagowania, by wypełniać swoje zobowiązania w zakresie pomocy ofiarom, a także włączyć pomoc ofiarom do szerszych krajowych polityk, planów i ram prawnych.
- Państwa zyskują świadomość, że należy wyznaczyć odpowiedni organ rządowy do nadzorowania włączenia pomocy na rzecz ofiar w szersze ramy, a także że w celu wspierania ofiar wybuchu min należy opracować plan działania oparty na konkretnych, wymiernych, realistycznych i określonych w czasie celach.
- Państwa zwiększają inkluzywny charakter swojego podejścia do pomocy na rzecz ofiar, w szczególności poprzez uwzględnianie lub zwiększenie udziału w planowaniu krajowym oraz w ramach delegacji związanych z działaniami w ramach projektu organizacji osób, które przeżyły wybuch min, lub organizacji zajmujących się prawami osób niepełnosprawnych.

- Przedstawiciele państw dowiadują się o wyzwaniach i lukach w realizacji swoich zobowiązań wynikających z Planu działania z Oslo i oceniają w szczególności jak te zobowiązania mają się w stosunku do wskaźników określonych w tym planie.
- Na podstawie dialogów przedstawiciele państw rozważają zmianę, aktualizację lub opracowanie swoich krajowych strategii dotyczących osób z niepełnosprawnościami.
- W następstwie działań w ramach projektu organizacje zajmujące się prawami osób, które przeżyły wybuch min, i prawami osób niepełnosprawnych dalej rozwijają swoje zdolności i/lub nabywają coraz większe uprawnienia.
- Przedstawiciele państw budują zdolności w celu poprawy sprawozdawczości w zakresie Planu działania z Oslo zgodnie z przewodnikiem dotyczącym sprawozdawczości.
- Państwa i organizacje reprezentujące ofiary wzmacniają partnerstwa z odpowiednimi społecznościami zajmującymi się kwestiami humanitarnymi, budowaniem pokoju, rozwojem i prawami człowieka, mając na uwadze Agendę na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030.

2.4. Beneficjenci

- Kobiety, dziewczęta, chłopcy i mężczyźni ranni w wyniku stosowania min przeciwpiechotnych i innych środków wybuchowych pozostałych po wojnie oraz inne ofiary wybuchu min, w tym z obszarów wiejskich i oddalonych.
- Eksperti krajowi pracujący nad zagadnieniami dotyczącymi pomocy na rzecz ofiar.
- Specjaliści ds. praw osób niepełnosprawnych pracujący w państwach, w których mieszka znaczna liczba osób, które przeżyły wybuch min.

Projekt 3: Wspieranie wysiłków na rzecz powszechnego stosowania i propagowania norm konwencji

3.1. Cel

Państwa niebędące stronami są coraz bliższe przystąpienia, a właściwi urzędnicy mają coraz bardziej pozytywny stosunek do konwencji lub międzynarodowej normy zakazującej stosowania min przeciwpiechotnych.

3.2. Opis

W Planie działania z Oslo w sprawie świata wolnego od min państwa zobowiązują się „do propagowania i obrony” standardów ustanowionych konwencją i że nie będą „szczędziły wysiłków, by upowszechnić Konwencję” na podstawie swoich „zobowiązań na mocy prawa międzynarodowego, w tym międzynarodowego prawa humanitarnego”.

W Planie działania z Oslo określono dwa działania mające na celu zwiększenie liczby członków konwencji i wzmocnienie jej norm. W działaniach nr 11 i 12 Planu działania z Oslo wzywa się państwa-strony do „wykorzystania wszystkich dostępnych sposobów propagowania ratyfikacji/przystąpienia do konwencji przez państwa niebędące stronami, w tym poprzez zachęcanie ich do udziału w pracach konwencji”; oraz dalsze „wspieranie powszechnego przestrzegania norm i celów konwencji”.

W tym celu i przy udziale przewodniczącego konwencji i nieformalnej grupy na rzecz powszechnego stosowania konwencji, w stosownych przypadkach, w ramach projektu prowadzone byłyby różnorodne działania na rzecz powszechnego stosowania. Obejmowałyby one wizyty na wysokim szczeblu, spotkania techniczne lub warsztaty, sponsorowanie udziału właściwych urzędników z państw docelowych w posiedzeniach konwencji oraz spotkania na szczeblu ambasadorów w siedzibie Organizacji Narodów Zjednoczonych lub w jednej z jej pomocniczych biur regionalnych.

Co najmniej pięć działań zostałyby zrealizowanych przy wsparciu społeczności konwencji, w tym państw członkowskich Unii i delegatur unijnych w państwach docelowych. Kontynuując utrwaloną praktykę, w przypadku gdy Unia lub jej państwa członkowskie uczestniczą w koalicjach państw lub partnerstwach w państwach docelowych, jednostka wspierająca współpracowałaby ze wszystkimi stronami.

W miarę możliwości podejście polityczne na wysokim szczeblu będzie kontynuowane w formie warsztatów technicznych opartych na wkładzie ekspertów z państw prowadzących działania na rzecz powszechnego stosowania konwencji, Międzynarodowej kampanii na rzecz zakazu stosowania min przeciwpiechotnych, MKCK, zespołów krajowych ONZ lub odpowiednich organizacji. Warsztaty te byłyby prowadzone na szczeblu krajowym, subregionalnym lub regionalnym z odpowiednim ministerstwem/odpowiednimi ministerstwami lub instytucją/instytucjami państw docelowych. W ramach projektu starano by się sponsorować udział odpowiednich delegatów z państw docelowych w posiedzeniach konwencji. Zapewniłoby to państwom-stronom możliwość podejmowania dalszych działań wraz z państwami docelowymi, a te ostatnie byłyby nadal zainteresowane posiedzeniami konwencji. Jednostka wspierająca koordynowałaby takie sponsorowanie, dozwolone na mocy oceny wpływu na budżet.

Ponadto jednostka wspierająca zorganizowałaby kolejne spotkanie techniczne na szczeblu krajowym, subregionalnym lub regionalnym z państwem niebędącym stroną, które wcześniej nie było objęte decyzją Unii lub wspólnym działaniem Unii.

3.3. Rezultaty

- Decydenci w państwach niebędących stronami zdobywają większą wiedzę na temat konwencji i określonych w niej norm lub dostępnego wsparcia prowadzącego do przystąpienia.
- Właściwi urzędnicy państwowi lepiej rozumieją prace prowadzone w ramach konwencji;
- Państwa niebędące stronami publicznie wyrażają coraz większą gotowość lub pozytywny stosunek do realizacji konwencji i jej norm (np. uczestniczą w formalnym lub nieformalnym posiedzeniu konwencji).
- W wyniku misji krajowe podmioty zajmujące się działaniami dotyczącymi min lub podmioty działające na rzecz powszechnego stosowania konwencji mają większą motywację, by działać na rzecz powszechnego stosowania.
- Rola Unii w propagowaniu konwencji i określonych w niej norm zostaje podkreślona wśród społeczności konwencji, urzędników unijnych oraz państw niebędących stronami konwencji.
- co najmniej jedno państwo docelowe niebędące stroną składa dobrowolne sprawozdanie na podstawie art. 7.

3.4. Beneficjenci

- Państwa, które jeszcze nie ratyfikowały konwencji, nie zatwierdziły jej, nie zaakceptowały ani do niej nie przystąpiły.
- Państwa-strony, organizacje międzynarodowe i organizacje pozarządowe uczestniczące w działaniach na rzecz upowszechnienia stosowania konwencji.
- Kobiety, dziewczęta, chłopcy i mężczyźni w państwach, w których wprowadzono zakaz stosowania min lądowych.

Projekt 4: Wsparcie dla alternatyw dla stosowania uzbrojonych min przeciwpiechotnych do celów szkoleniowych (art. 3 konwencji), oraz dla zwiększenia współpracy i pomocy (art. 6)

4.1. Cel

Państwa, które zachowują miny przeciwpiechotne do dozwolonych celów, postępują zgodnie z działaniem nr 16 wymienionym w Planie działania z Oslo, w tym poprzez zwiększenie sprawozdawczości, oraz z działaniem nr 17 Planu działania z Oslo, badając alternatywę dla uzbrojonych min przeciwpiechotnych.

4.2. Opis

Obecnie 66 państw-stron ma zachowanych ponad 1 500 000 min przeciwpiechotnych do dozwolonych celów na mocy art. 3 konwencji. Choć z informacji otrzymanych od państw-stron wynika, że liczba ta maleje, kilka państw-stron od wielu lat nie przedkłada rocznych informacji na temat zachowanych min przeciwpiechotnych, wymaganych w ramach przejrzystości.

W celu wsparcia państw-stron, które mogą chcieć podjąć działania nr 16 i 17 wymienione w Planie działania z Oslo, proponowany projekt, przy udziale przewodniczącego konwencji, wspierałby krajowe lub regionalne seminarium z udziałem co najmniej dwóch państw ubiegających się o taką pomoc. Państwa-strony, w tym państwa członkowskie, oraz odpowiednie organizacje mogą przedstawić wyciągnięte wnioski i plany działania mające na celu zastąpienie uzbrojonych min przeciwpiechotnych do celów szkoleniowych. Kontynuując utrwaloną praktykę, w przypadku gdy Unia lub jej państwa członkowskie uczestniczą w koalicjach państw lub partnerstwach z państwami-stronami będącymi beneficjentami, jednostka wspierająca współpracowałaby ze wszystkimi stronami.

W ramach projektu wspierano by również warsztat techniczny na temat alternatyw dla stosowania uzbrojonych min przeciwpiechotnych. W stosownych przypadkach lub w miarę możliwości zachęca się państwa członkowskie Unii i inne państwa-strony do dzielenia się doświadczeniami zdobytymi w zakresie rozwiązań alternatywnych w zakresie szkoleń i badań lub niszczenia zachowanych min przeciwpiechotnych, co przyczyniłoby się do dalszej poprawy współpracy i pomocy wśród społeczności konwencji. W tym celu w projekcie uczestniczyłyby również Komitet ds. Przestrzegania poprzez Współpracę oraz Komitet ds. Poprawy Współpracy i Pomocy.

4.3. Rezultaty

- Państwa-strony zwiększają sprawozdawczość w zakresie art. 3 konwencji w rocznych sprawozdaniach na temat przejrzystości.
- Państwa-strony, które mają taką możliwość, angażują się we współpracę i pomoc na rzecz państw-stron pragnących podjąć działania dotyczące zobowiązań określonych w art. 3 oraz dotyczące działań nr 16 i 17 wymienionych w Planie działania z Oslo.
- Państwa-strony, które mają zachowaną dużą liczbę min przeciwpiechotnych, nabywają zaktualizowaną wiedzę, a co najmniej jedno państwo-strona podejmuje działania na rzecz stosowania alternatywnych sposobów prowadzenia szkoleń.

4.4. Beneficjenci

- Państwa-strony mające zobowiązania na mocy art. 3.
- Urzędnicy państwowi odpowiedzialni za programy szkoleń w zakresie rozminowywania.
- Kobiety, dziewczęta, chłopcy i mężczyźni w państwach-stronach, w których niszczone są wcześniej zachowane miny przeciwpiechotne.

Projekt 5: Wykazywanie zaangażowania Unii i jej państw członkowskich oraz zapewnienie ich widoczności.

5.1. Cel

Spółeczność konwencji i państwa-strony będące beneficjentami zyskują wiedzę na temat wkładu Unii i jej państw członkowskich we wdrażanie konwencji; z kolei urzędnicy unijni i jej państw członkowskich są informowani na temat niniejszej decyzji i sposobu, w jaki może ona odnosić się do ich pracy.

5.2. Opis

Zgodnie z poprzednimi decyzjami Rady i wspólnym działaniem jednostka wspierająca zobowiązałaby się do podkreślenia roli Unii i jej państw członkowskich w społeczności konwencji oraz w państwach będących beneficjentami i państwami docelowymi. W tym celu i w ramach planu komunikacji i widoczności jednostka wspierająca organizowałaby regularne spotkania informacyjne, w szczególności podczas posiedzeń konwencji na etapie realizacji projektu oraz organizowałaby wydarzenie inauguracyjne i zamykające.

Jednostka wspierająca prowadziłaby kampanie medialne i publikacje propagujące realizację konwencji. Zapewniłaby podkreślenie roli Unii w tej kampanii.

Zgodnie z wcześniejszą praktyką składałaby Unii comiesięczne sprawozdania opisowe i państwom członkowskim oraz kwartalne sprawozdania z realizacji projektu.

5.3. Rezultaty

- Urzędnicy Unii i jej państw członkowskich będą informowani o niniejszej decyzji i jej ewentualnym związku z ich pracą.
 - Uwaga państw-stron konwencji i światowej społeczności zainteresowanej bezpieczeństwem ludzi zostanie zwrócona na ogólne zaangażowanie Unii i państw członkowskich w realizację konwencji i działania dotyczące min.
 - Zwiększona zostanie wiedza na temat celów konwencji w społeczności międzynarodowej.
-